

[Lone Dybkjær]

Jeg skal navnlig kommentere de ændringsforslag, vi selv har stillet eller er medforlagsstillere til, nemlig ændringsforslagene om de 18-25-årige, undtagelsesparagraffen og støttesatsen på de 80 pct.

Udgangspunktet for os har faktisk været at forbedre jobskabelsestilbuddet og ikke, som nogle har været inde på, at gøre det ringere. Udgangspunktet har også været, at ledigheden hos de unge mellem 18 og 25 år er ca. 50 pct. højere end gennemsnittet for alle andre grupper tilsammen, og det er derfor nødvendigt med en særlig indsats netop over for denne gruppe. Arbejdsministeren skriver selv i bemærkningerne til lovforslaget om jobskabelse, at den store ungdomsarbejdsløshed – og jeg citerer – »betyder, at mange vil forlade skolesystemet uden at opnå den selvtilid, som beskæftigelse giver, og uden at få mulighed for at tilpasse sig de normer, der gælder for at kunne begå sig på en arbejdsplads«.

Ved at forbeholde jobskabelsesordningen for de 18-25-årige bliver det netop en ordning specielt rettet mod dem, der trues af langvarig arbejdsløshed, de unge, der ikke får varigt arbejde, de, der ikke får lære- eller praktikpladser eller kommer i uddannelse på anden vis.

Imod ordningen har navnlig været fremført to hovedargumenter: Skal der ikke gøres noget for de ledige over 25 år? Og hvis man begrænser ordningen, får den så ikke ghettopræg?

Om det første er at sige, at selvfølgelig skal der også gøres noget for de ledige over 25, spørgsmålet er blot: hvordan? Den socialdemokratiske ordfører, hr. Kaj Poulsen, tog afstand fra det radikale bidrag i betænkningen om indkomspolitik, og det er vi udmærket godt klar over at socialdemokratiet gør, men det får os ikke til at mene, at det ikke er ad den vej, man virkelig skal gå for at begrænse ledigheden også for grupper over 25 år.

Herudover er at sige, at vi i øjeblikket har forslag også for gruppen over 25 år. Problemet med ordningerne er jo hele tiden, at hvis vi prøver på at løse problemerne for alle, ender vi med ikke at løse dem for nogen. De eksisterende ordninger er meget overbelastede, og vi kan i virkeligheden ikke administrere os ud af dem, ligegyldigt hvor mange mennesker vi sætter på det. De er mere eller mindre brudt sammen, det siger jo også folk,

der arbejder med dem, og det gavner faktisk ikke de arbejdsløse. Derfor mener vi, der er en risiko for, at det samme vil ske med jobskabelsesordningen, hvis den kommer til at gælde for alle, så også af den grund mener vi, at den bør rettes mod de unge.

Vi synes, det er nødvendigt med en målrettet indsats mod de særligt truede, de unge, der ikke har arbejde og uddannelse, og vi opnår så i øvrigt også en aflastning af de andre ordninger.

Så er der spørgsmålet om ghettopræg, som nogle har været inde på. Problemet er næppe eksisterende ved et samarbejde med de private virksomheder; dér vil de unge i højere grad kunne glide ind i eksisterende arbejdsmiljøer og træffe mennesker med anden faglig og aldersmæssig baggrund, og projekterne skulle jo netop i hovedsagen udføres af de private virksomheder, det står direkte i lovparagrafferne. I øvrigt håber vi meget på, at netop de private virksomheder vil vise sig at være interesserede i denne ordning, og vi tror, at ved at begrænse ordningen til de 18-25-årige giver vi dem yderligere et incitament til at interessere sig for ordningen. Vi har set, at de kunne gå meget positivt ind i et arbejde omkring fremskaffelse af lære- og praktikpladser, og vi tror, at de på samme måde vil gå aktivt ind i en ordning som jobskabelsen for at fremskaffe varige arbejdspladser til de 18-25-årige.

Så siger man om de offentlige arbejdspladser, at det er ikke normale arbejdspladser. Vi har en række offentlige initiativer, handelshøjskoler, uddannelsesinstitutioner, EFG osv., som jo i hovedsagen er begrænset til de unge, og det kan da godt være, vi i det lange løb skal ændre på den situation, hvis vi f.eks. går ind i spørgsmål om videreuddannelse og sådan noget, men det ændrer jo ikke ved, at vi snævert og i dag har brug for en koncentreret uddannelsesindsats rettet mod netop de unge. På samme måde må offentlig jobskabelse være en særlig indsats over for de unge, der ikke kom i gang, men selvfølgelig på en sådan måde, at der ikke sker en flytning fra privat til offentlig produktion.

Så synes jeg også, det er værd at understrege i denne sammenhæng, at andre kan deltage – det fremgår også af bemærkningerne – men blot ikke få disse former for stats-tilskud, og vores argument er altså, at ved at begrænse ordningen specielt til de 18-25-åri-